

Sverre Renolen

Reitan stasjon i mine barneår

Sverre Renolen

For en som vaks opp på Retøm i 30- og 40-årene og som sea har bodd utabygds, er det rart å besøke hemgrenda i dag. Den er så å si avfolka. Tomme gårda og ubebodde hus. Norstu og Jale er uten folk og dyr, og rundt stasjonen er det stort sett bare feriefolk no og da. Det var en gang alt dette var annerledes. Da var det liv på gårdene, det var mange unger både her og der, og det var liv og røre både såmmår og vinter. Da var Engesskula der, da var Bua eller Ålen Øvre der, og Reitan stasjon var der så mye mer enn i dag. Stasjonen var samlingspunkt for både yngre og eldre. Vaksne møtte opp ved kveldstoget. Da spurtes det nytt, og løst og fast ble drøfta. Dagens Arbeidets Rett og Fjell-ljom var utlagt på venterommet også. Vi som var unge sprang og lekte oss rundt om både før og etter toget. Men alle måtte se hvem som reiste og kom. Vi mindreårige såg på toget som noe stort og mirakuløst og litt mystisk, - et pust fra den store verden.

Noen ganger møttes tog sørfra og nordfra til kryssing. Da kunne det hende at det ene toget ble stående og vente ei stund, og da ble de reisende behørig beglodd i vinduene. Heldiggriser! Tenk å kunne reise med toget!

I helgene var fremmøte større enn ellers. Da hadde de vaksne pyntet seg litt også, og vi unge fikk være ute lenger, - helt til far eller mor tok oss med heim. Da var det slutt på småkjæresteri og intriger den dagen.

Påsketraffikken skapte mye liv og røre. Fra byen kom flere ekstratog med "kuvogner" fulle av folk, skiutstyr og sekker. Det var stor underholdning å sitte på pakkhusrampen og se på mylderet av glade skiturister som etter hvert forsvant innover mot seterdalene. Enkelte uheldige kom tilbake på skikjelke med brukne ben og andre skader og ble sendt til byen på bære.

Om såmmåren var det vanlig sport å hoppe "hestehopp" fra perongkanten og lengst mulig bortom borteste skinne. Stasjonsmesteren fikk slutt på sporten når toget var i ventingen. I smalsporets tid var denne hoppingen overkommelig for ganske unge, men under krigen var det blitt normal sporbredde, og da burde en være over 12 år for å hoppe. Det hendte at enkelte overvurderte seg sjøl og landet på skinnen, hvilket nok ikke var godt for fotstellet.

Tyske soldater utgjorde en stor del av de reisende under krigen. De snakket uforståelig og røkte sigaretter mens de venta på toget, og enkelte unge som hadde begynt å røke, plukket stumpene etter dem og hadde i pipa si. Det ble sport også for ikkerøkere å plukke stumper til andre.

Det gikk lange godstog også, og kisivogner fra Storvollen ble henta

på Reitan og sendt til Ilsvika. Det var skuespill for oss yngre det også når stasjonsbetjenten pensa lokomotivet inn på sidesporet for å hente kisivognene.

Livet rundt stasjonen var noe som opptok alle. Stasjonen var vel for oss slik kaiene var for folk ved kysten. Det var ingen stor forskjell på "Dar kjem dampen" og "No kjem toget oppi Vättå-åsa".

Men verda forandres, grender avfolkes og samlingssteder blir borte. Og sjøl om Reitan stasjon ikke har vært det den var på mangfoldige år, er det likevel vemodig å tenke på at togene snart ikke stopper der lenger.

Reitan stasjon lenge før Sverre var født. Prospektkortet er over hundre år gammelt.